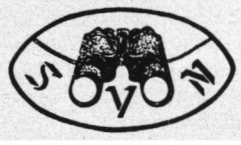

Overzicht inventarisatie 1977 voor Atlasproject

R. M. Teixeira
SOVON-mededeling no. 13

In tegenstelling tot 1976 was het nu geen lange hete zomer. Integendeel, regen en wind deden het vogelen soms een minder aangename bezigheid zijn. Uiteraard heeft het weer ook zijn invloed gehad op de broedresultaten. De weidevogels hadden dit jaar een redelijk succesvol broedseizoen (med. A. J. Beintema). In 1975 konden zich door het mooie voorjaar veel weidevogels vestigen,

maar de broedresultaten waren toen slecht, omdat er zeer vroeg gehooid werd. In 1976 was het precies andersom; een lage vestigingsdichtheid maar per paar een groot aantal jongen, omdat er door de droogte laat gemaaid werd. In 1977 leken zowel vestigingsdichtheid als broedsucces tussen de waarden van 1976 en 1975 in te liggen.

Het ontbreken van een strenge winter heeft het aantal Blauwe Reigers en IJsvogels weer wat doen toenemen ten opzichte van 1976. Ook de stootvogels namen weer toe, hoewel het broedsucces laag bleef in vergelijking tot de jaren-40 (med. R. Bijlsma). De achteruitgang van het Korhoen zette weer door. Bij de zangvogels leek het erop dat er dit jaar meer Grasmussen en Gekraagde Roodstaarten waren. Daar staat tegenover dat er minder Ooievaars, Zwarte Sterns, Lepelaars, Zomertalingen, Kemphanen en Geelgorzen tot broeden kwamen.

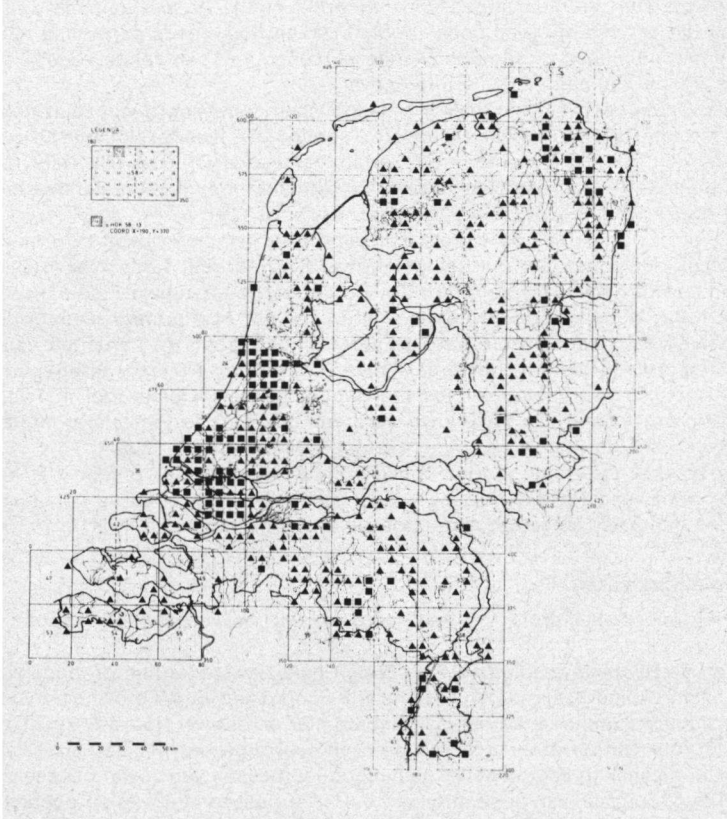

Fig. 1. Overzicht van de nog niet volledig onderzochte blokken. Op de met een driehoek aangegeven blokken is nog aanvulling mogelijk; op de met een vierkant aangegeven blokken is nog een aanzienlijke aanvulling mogelijk. Het grote aantal onvolledig onderzochte blokken in Zuid-Holland wordt veroorzaakt door de afwijkende werkwijze die voor de Avifauna van West-Nederland wordt gevolgd.

Het Atlasproject in 1977

Hoewel het nog te vroeg is om de balans over 1977 op te maken, staat nu reeds vast dat het merendeel van de blokken, waarvan tot nu toe niets of weinig bekend was, dit jaar zijn onderzocht. Vooral in de provincies Overijssel, Zeeland en Noord-Brabant en in de IJsselmeerpolders werden vele lege plekken opgevuld. Veelal gebeurde dat door één of enkele enthousiaste medewerkers, die daarbij vaak flinke afstanden moesten afleggen. Soms ook werden er excursies of weekend-kampen georganiseerd door de districtscoördinator of door een vogelwerkgroep uit een grote stad in de buurt. De grootste prestatie in dit opzicht werd geleverd door een aantal leden van een Jeugdbond voor Natuurstudie, die samen zo'n 15 blokken hebben onderzocht in Noord-Brabant en de Flevopolders. Dergelijke activiteiten hebben in hoge mate bijgedragen aan het volledig maken van de verspreidingskaarten.

Aangezien nog lang niet alle gegevens over 1977 (en soms ook over voorgaande jaren) binnen zijn, kan nog geen totaal overzicht van het Atlasproject in de periode 1973-1977 worden gegeven. Wel is het duidelijk dat van een aantal blokken aanvullende gegevens gewenst zijn. Deze zijn weergegeven in figuur 1. Een ieder die over gegevens van deze blokken beschikt of die weet waar nog aanvullende informatie is te krijgen (bijvoorbeeld van bevriende natuur liefhebbers of boswachters, die misschien niet aan het Atlasproject hebben deelgenomen) wordt uitgenodigd contact op te nemen met de districts- of de algemeen coördinator.

Doordat er een vertragting optreedt tussen het moment waarop de waarnemer zijn broedvogellijst opstuurt en deze lijst bij de algemeen coördinator aankomt, bestaat de mogelijkheid dat in figuur 1 blokken voorkomen, die ten onrechte als onvolledig onderzocht staan aangegeven. Het is echter onwaarschijnlijk dat er overbodig werk verricht wordt als iemand op deze oproep reageert en nieuwe gegevens verstrekt. Het is in de afgelopen 5 jaar regelmatig gebleken dat er zelfs op goed onderzochte blokken nog steeds aanvulling mogelijk is. Bovendien kunnen meldingen door verschillende personen van een zelfde vogelsoort in een blok nuttig zijn als bevestiging van zo'n broedgeval.

Ook in 1977 werden er weer veel (mogelijke) broedgevallen opgespoord van zeldzame soorten als: Grote Zilverreiger (B), Smient (C), Middelste Zaagbek (D), Zwarte Wouw (B), Rode Wouw (D), Rode Patrijs (D), Kleinst Waterhoen (C), Zwartkopmeeuw (D), Hop (C), Raaf (D), Bonte Kraai (B), Bergfluit (D), Noordse Nachtegaal (C), Cettis Zanger (D), Waaiertaartrietzanger (D), Rouwkwikstaart (D), Grauwe Fitis (B of C) en Kruisbek (D).

Sinds nieuwsbrief no. 4 zijn er nog enkele zeldzame waarnemingen over 1976 binnengekomen waaruit bleek dat in dat jaar ook (mogelijk) hebben gebroed: Rode Wouw (D), Witoog-eend (D), Steltkluit (D), Kleinst Waterhoen (D), Bergfluit (D), Grauwe Fitis (C).

Ondanks het feit dat Nederland in de eerste 4 jaren van het Atlasproject reeds redelijk was onderzocht, bracht 1977 weer enkele aardige verrassingen, zoals het broeden van Purperreigers en Dwergsternen in de Flevopolders, Nijlganzen in Noord-Holland, Strandplevieren op de Afsluitdijk, Boomklevers in Noord-Friesland, Woudaapje en Kramsvogel in Friesland en Grote Stern in Noord-Holland. Op de Veluwe werd een nest van de Rietzanger midden in het bos gevonden en bleek de Appelvink ook in naaldhout te broeden.

Het feit dat er zo veel zeldzame soorten zijn gevonden wil nog niet zeggen dat het aantal broedvogels in Nederland toeneemt; deze vondsten kunnen heel goed veroorzaakt worden door een hogere intensiteit waarmee naar vogels wordt gekeken.

Enkele verspreidingskaarten

Om te laten zien hoever het project is gevorderd worden de verspreidingskaarten van een drietal soorten getoond.

De Glanskop en de Boomklever (figuren 2 en 3) zijn gekozen omdat hun broedgebied opvallend op elkaar lijkt. Opmerkelijk is het gezamenlijk voorkomen in de provincies Gelderland, Overijssel en Limburg. Ook in de binnenduinstrand en hier en daar in Noord-Brabant zijn beide aanwezig. Dit is voor een groot deel te verklaren uit een ongeveer gelijke keuze van broedbiotopen. Voor de Glanskop voornamelijk gemengde loofbossen van zowel beuken als eiken, veelal met dichte ondergroei van hoge struiken; ook rivierbossen met wilg en populier; boomgaarden, parken en plantsoenen (Voous 1960). De Boomklever broedt in gemengde loofbossen met oude eiken en beuken en tuinen en parken met hoge bomen en bomenrijen langs wegen (Voous 1960).

Boven de lijn Zwolle - Ommen broedt de Glanskop nog in klein aantal, terwijl de Boomklever er zeer zeldzaam is. Waarom deze soorten in Noord-Nederland zo spaarzaam aanwezig zijn

is onduidelijk. Geschikte biotopen zijn in ruime mate voorhanden. Hetzelfde geldt voor Noord-Brabant, waar beide soorten slechts hier en daar gevonden worden. De mogelijkheid bestaat dat de medewerkers in deze provincie de Glanskop niet goed kunnen onderscheiden van de veel erop gelijkende Matkop, die er zeer algemeen is. Verwarring tussen deze soorten is dan ook beslist niet uitgesloten.

Dat het moeilijk is een soort die in een lage dichtheid aanwezig is op te sporen, blijkt uit het feit dat de meeste meldingen van de Glanskop in Drenthe zijn gedaan door (full-time) medewerkers van de Provinciale Planologische Dienst. Zij stelden regelmatig één of enkele Glanskop-territoria vast in gebieden waar de Atlasmedewerker ze veelal niet vond. Iets dergelijks zou in de provincie Noord-Brabant ook het geval kunnen zijn.

Over het algemeen geldt voor zangvogels dat hun aanwezigheid gemakkelijker wordt vastgesteld, naarmate de dichtheid groter is. Een groot aantal zekere broedgevallen in aan elkaar grenzende blokken is een indicatie voor het algemeen voorkomen van die soort in dat gebied (Sharrock 1973). De hoogste dichtheden van de Boomklever worden volgens fig. 2 dan ook gevonden op de Veluwe, in Overijssel en Limburg. De gegevens uit kolom E van de broedvogellijst bevestigen dit.

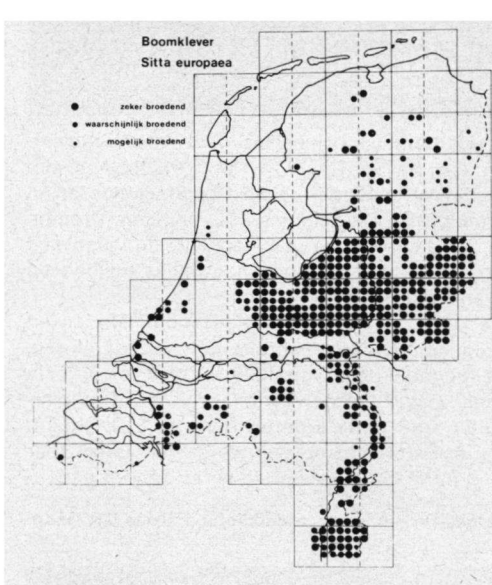

Fig. 2. Broedgebied van de Boomklever in de periode 1973-1977.

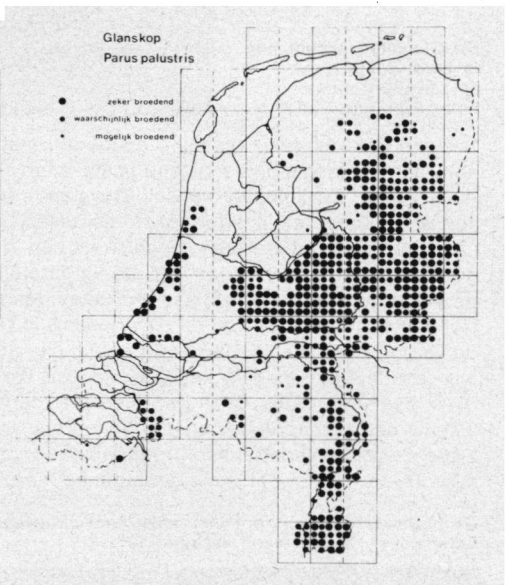

Fig. 3. Broedgebied van de Glanskop in de periode 1973-1977.

Juist bij soorten die in grote kolonies kunnen broeden geeft de gewone verspreidingskaart, gebaseerd op broedzekerheid per blok, geen informatie over de dichtheid van die soorten. Daarom is op de kaart van de Zilvermeeuw aangegeven hoeveel broedparen er in een blok werden aangetroffen, waarbij gebruik werd gemaakt van kolom E van de broedvogellijst. Alleen de blokken waarin broeden waarschijnlijk of zeker was, zijn aangegeven.

Afgaande op het aantal blokken waar meer dan 1.000 paar Zilvermeeuwen broeden valt af te leiden dat het zwaartepunt op de Waddeneilanden ligt (7 blokken), daarna het Delta-gebied (3 blokken) en als laatste de kust van de vaste wal (1 blok). In het binnenland komen slechts incidenteel broedgevallen voor en het broeden in Flevoland behoort al weer bijna tot het verleden.

Uit een enquête van Staatsbosbeheer, waarvan de gegevens zijn verzameld door drs. J. Rooth van het Rijksinstituut voor Natuurbeheer (tabel 1) komt een beeld naar voren dat nog extremer is dan de verspreidingskaart van het Atlasproject aangeeft.

In 1976 broedden dus 74,0% van de Zilvermeeuwen in het Waddengebied, 17,6% in de Delta en 8,4% in de duinen van het vaste land. Uit tabel 2 blijkt dat voor een dergelijke koloniebroeder het grootste aaneengesloten gebied, waarin zekere broedgevallen worden geconstateerd, niet noodzakelijkerwijs het grootste aantal broedparen herbergt, terwijl de verspreidingskaart met gegevens uit kolom E wél een redelijk beeld van de juiste toestand geeft.

De Glanskop broedt nog in klein aantal boven de IJl Zwolle-Ommen.
Foto: Frits van Daalen.

In deze tabel is geen rekening gehouden met een aantal kolonies die door Atlasmedewerkers zijn vastgesteld. De belangrijkste daarvan zijn die op Tholen en Sint Philipsland met \pm 300 paar. De kolonies op Zuid-Beveland, op de Werkeilanden in de Oosterschelde en in de Flevopolders tellen ieder enkele tientallen broedparen. De kolonies in Groningen, Drenthe en Noord-Brabant bestaan slechts uit een of enkele paren. Deze aanvullende gegevens geven wel veel meer stippen op de verspreidingskaart, maar hebben nauwelijks invloed op de schatting van het totaal aantal broedparen van Nederland.

Het aantal broedparen van de Zilvermeeuw in Nederland heeft jarenlang geschommeld tussen de 15 en 21.000. Vanaf 1968 is dit aantal snel toegenomen. Tegelijkertijd nam het aantal nesten van de Eideend in het Nederlandse Waddengebied toe van 1329 in 1968 tot 3875 in 1976 (Swennen 1976). Deze gezamenlijke toename maakt het onwaarschijnlijk dat de Zilvermeeuw een belangrijk negatief effect op het aantal broedende Eideenden heeft. De mogelijkheid dat de Nederlandse broedpopulatie van de Eideend op peil wordt gehouden door migratie vanuit het Baltische gebied mag hierbij niet uit het oog worden verloren. Het gecon-

De Boomklever heeft voor een groot deel ongeveer gelijke keuze van broedbiotoop als de Glanskop.
Boomklever, 's-Graveland, februari 1971. Foto: Frits van Daalen.

stateerde lage broedsucces van de Nederlandse Eidereend wordt waarschijnlijk veroorzaakt door ecologische factoren in de Waddenzee en niet door de aanwezigheid van Zilvermeeuwen (med. C. Swennen).

Tabel 1. Aantallen in Nederland broedende Zilvermeeuwen. Gegevens afkomstig van een Staatsbosbeheerenquête samengesteld door drs. J. Rooth van het Rijksinstituut voor Natuurbeheer.

Broedparen	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976
Rottumeroog	1950	2100	2300	2200	1800	2200	2300
Rottumerplaat	700	500	700	850	925	900	800
Schiermonnikoog	2200	2200	2100	2200	2400	3800	3800
Ameland	375	390	330	450	717	557	650
Terschelling	6600	7500	7200	10100	11300	10500	13000
Vlieland	2855	3365	5000	5500	6000	6678	9392
Texel	1664	1923	2100	2300	3400	3861	5100
Waddengebied (afgerond)	16300	18000	19700	23600	26500	28500	35000
Callantsoog	225	350	300	250	210	234	200
Schoorl	350	350	450	500	750	1000	1500
PWN duinen	65	33	38	68	26	74	77
Kennemerduinen	250	350	250	15		50	145
AWN duinen	10	11	15	15	25	36	57
Duinen Leiden	0	0	0	0	—	—	—
Duinen Den Haag	562	692	883	1183	1372	1050	2005
Vasteland (afgerond)	1500	1800	1900	2000	2400	2400	4000
Schouwen	1000	1000	1400	1400	2800	3000	3900
Veerse Meer	20	?	10	137	?	220	400
Walcheren (Oranje-zon)			10	?	10	20	8
Braakman	7	8	10	?	?	?	?
Grevelingen							
Saaftinge	1500	1650	1150	1700	1900	3150	4000
Deltagebied (afgerond)	2500	2700	2600	3200	4700	6400	8300
Totaal (afgerond)	20000	22500	24000	29000	34000	37000	47300

* geen informatie.

Er kwamen minder Lepelaars tot broeden.

Foto: Jan van de Kam.

Tabel 2. Voorkomen Zilvermeeuwen in 1976

gebied	% totale populatie	aantal blokken	aantal blokken met >1.000 paar
Waddenzee	74,0	28	7
Delta	17,6	29	3
duinen van het vaste land	8,4	10	1
rest van Nederland	<0,1	7	0

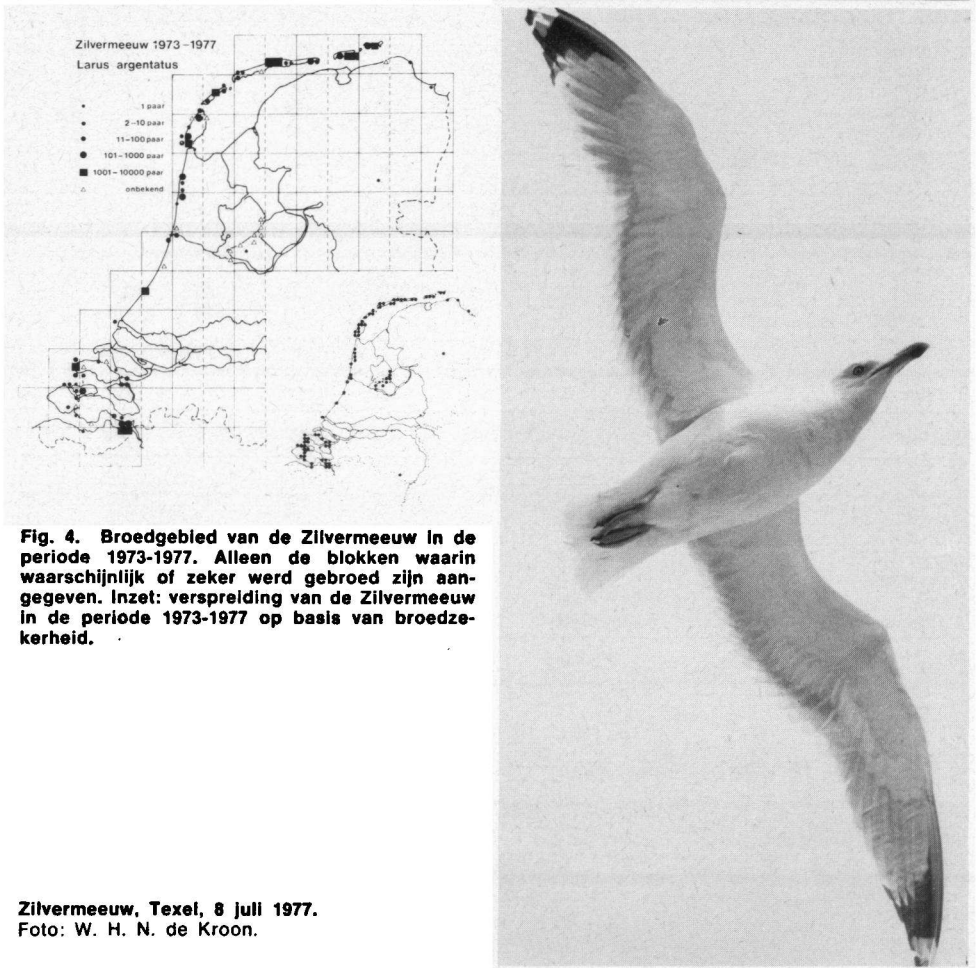

Fig. 4. Broedgebied van de Zilvermeeuw in de periode 1973-1977. Alleen de blokken waarin waarschijnlijk of zeker werd gebroed zijn aangegeven. Inzet: verspreiding van de Zilvermeeuw in de periode 1973-1977 op basis van broedzekerheid.

Zilvermeeuw, Texel, 8 juli 1977.
Foto: W. H. N. de Kroon.

Behalve de Eidereend, neemt de laatste jaren ook het aantal Bergeenden aanzienlijk toe, zo zelfs dat er steeds meer volwassen vogels zijn die geen plaatsje in de kolonies kunnen overnemen (med. C. Swennen). Ook in dit geval is het onwaarschijnlijk dat de Zilvermeeuw een duidelijk negatief effect op het aantal Bergeenden heeft. Bij deze soort is er geen grote buitenlandse broedpopulatie die verantwoordelijk gesteld kan worden voor het groeiende aantal in Nederland. De toename van het aantal broedparen Bergeenden in het Waddengebied moet dus zijn oorzaak vinden in het grote aantal jongen dat ter plaatse wordt grootgebracht, ondanks de aanwezigheid van een snel groeiend aantal Zilvermeeuwen.

LITTERATUUR:

Sharrock, T. (1973): Latest Atlas maps. BTO news 59:2-3.
Swennen, C. (1976): Populatie-structuur en voedsel van de Eidereend Somateria m. mollissima in de Nederlandse Waddenzee. Ardea 64: 311-371.
Voous, K. H. (1960): Atlas der Europese vogels. Amsterdam-Brussel.

Speculaties over 'de Nederlandse Vogelstand'

Volkomen onverwacht heeft nieuwsbrief no. 4 veel stof doen opwaaien over een vermeende voor- of achteruitgang van 'de Nederlandse Vogelstand'. Niet alleen vogelaars, maar ook de pers en milieugroepen waren erbij betrokken. Wat was er namelijk gebeurd? Op een nog niet achterhaalde wijze is nieuwsbrief no. 4 bij het Algemeen Nederlands Persbureau terecht gekomen. Daar werd er een ANP-bericht van gemaakt en aan de nieuwsmedia verzonden. ...

Voor een aantal journalisten was dit bericht aanleiding een stukje in hun krant te zetten. Daar zij zelf de nieuwsbrief nooit onder ogen hadden gehad, begonnen zij ijverig te overdrijven waardoor er stukjes ontstonden met suggestieve koppen als: 'Steeds meer vogels vinden het hier prettig broeden' (Goudse Courant en Rotterdams Nieuwsblad) en 'Zeldzame broedvogels weer in Nederland' (Trouw 5-3-'77). In deze artikelen wordt o.a. gepretendeerd dat de Rode Wouw 'in de Nederlandse bosresten broedt' en dat 'de Griel steeds vaker zijn nestkuiltje in Nederlandse bodem krabt'. Het zal de lezers van de nieuwsbrief duidelijk zijn dat dergelijke beweringen volkomen uit de lucht zijn gegrepen.

Gelukkig bleken er ook journalisten te zijn die er eerst het fijne van wilden weten voordat zij iets openbaar maakten. Eén van hen had een interview met de algemeen coördinator en schreef vervolgens een verhaal onder de volkomen terechte titel: 'Amateur-ornithologen maken unieke atlas' (de Gelderlander). De omroepvereniging Veronica maakte een radio-reportage over genoemd onderwerp.

Negatieve reacties lieten niet lang op zich wachten. De Werkgroep Kritische Biologie van de Bond voor Wetenschappelijke Arbeiders raakte zo geïrriteerd door de volkomen overdreven en misleidende berichtgeving dat zij zelf (op 25-5-'77) een persbericht deed uitgaan onder de titel: 'Optimisme over Nederlandse vogelstand ongefundeerd'. Helaas moet worden gesteld dat ook dit bericht onjuiste informatie bevatte. Het ware beter geweest als de opstellers ervan eerst zelf nieuwsbrief no. 4 zouden hebben gelezen en zich wat beter hadden geïnformeerd over de methodiek, die bij het Atlasproject deel 1 en 2 wordt gevolgd.

Kortom, een storm in een glas water. En dat allemaal naar aanleiding van de laatste alinea op pag. 1 van nieuwsbrief no. 4, waarin een voorzichtige uitspraak werd gedaan over de toename van de meeste stootvogels en uilen en een afname van Korhoen, Zomertaling en Zwarte Stern.

Naar aanleiding van deze discussies is het zinvol ons eens af te vragen wat nu eigenlijk 'de Nederlandse Vogelstand' is. Moeten we daaronder het totaal aantal broedparen van alle in Nederland broedende vogels verstaan? Dan zouden mussen, spreeuwen en meeuwen de

Het leek erop dat er dit jaar meer Gekraagde Roodstaarten waren.
Foto: Frits van Daalen.

belangrijkste onderdelen van de Nederlandse avifauna zijn. Daar deze soorten het uitstekend doen, zou het goed gaan met de Nederlandse vogelstand.

Of gaat het om het totaal aantal vogelsoorten dat in Nederland broedt? Als dat zo is dan zou het ook niet slecht gaan, want mede dank zij steeds intensiever onderzoek worden steeds meer vogelsoorten opgespoord. Echter, de aanwezigheid van kleine aantallen vogels van zeldzame soorten kan natuurlijk nooit bepalend zijn voor de vogelstand in een heel land.

Of is het de hoeveelheid vogelsoorten met hun aantallen broedparen die in de verschillende Nederlandse landschappen broeden? In dat geval gaat de Nederlandse vogelstand zowel achter- als vooruit. Weidevogels krijgen het steeds moeilijker en andere soorten van het open veld gaan vaak snel achteruit. Sommige soorten die in open landschappen broeden handhaven zich (Kievit) of gaan vooruit (Wilde Eend). Soorten die in gevarieerde milieus voorkomen (parklandschappen) doen het vaak goed (Bosuil) en de vogels die zich goed bij de mens kunnen aanpassen gaan zelfs snel vooruit (meeuwen). Zo heeft voor- of achteruitgang van de vogelwereld dus ook te maken met veranderingen in het Nederlandse landschap, waarbij het uiteraard niet mogelijk is om het verlies aan weidevogels te compenseren met een toename van bijvoorbeeld bosvogels.

▲ Drs. R. M. Teixeira, Algemeen Coördinator Atlasproject, Rijksinstituut voor Natuurbeheer, Kemperbergerweg 67, Arnhem, tel. 085 - 45 29 91, toestelnr. 149.

Nogmaals over Huismussen

In het artikel over de Huismus (Vogeljaar 25: 160-162) blijkt een fout te zijn gemaakt. Er zijn door het Vogeltrekstation gedurende de periode 1911-1975, 10584 Huismussen geringd, waarvan er 116 teruggemeld zijn. Van deze 116 dieren zijn er 15 exemplaren gebruikt voor oriëntatieproeven, zodat er 101 mussen overblijven, die zich eventueel verplaatst zouden kunnen hebben.

**** De tabel afstand ring- vindplaats moet dan ook zijn:**

89 ex 0— 9 km
5 ex 10—19 km
5 ex 20—29 km
1 ex 30—39 km
1 ex 50—59 km.

Uit het bovenstaande blijkt, dat het Vogeltrekstation werkt met afstanden van ten minste 10 km of een veelvoud hiervan. Voor een vogel als de Huismus is deze maat te grof. Volgens de literatuur komen ze bijvoorbeeld tijdens het uitzwermen niet verder dan ongeveer 5 km. Het is dan ook bijzonder jammer dat op de ponskaarten van het Vogeltrekstation de ring- en vindcoördinaten worden gegeven in tiende delen van een aardrijkskundige graad ($\pm 7' \times \pm 11,3$ km) in plaats van een aardrijkskundige minuut ($\pm 1\frac{1}{6} \times 1\frac{7}{10}$ km). Uit het tabelletje zou kunnen blijken, dat de Huismus niet zo'n uitgesproken standvogel is als vaak wordt aangenomen.

**** verklaring tabel:** Zo is het mogelijk, dat de 89 teruggemelde dieren op een afstand van 0—10.000 meter van de ringplaats gevonden zijn. Van de 5 dieren (10—19 km) kan bijvoorbeeld opgemerkt worden dat deze afstand minimaal zou kunnen zijn, doordat de ringplaats en de vindplaats zich op de grens van 2 coördinaten bevond. Van het ene exemplaar van 50—59 km valt op te merken dat dit dier minstens 40 km van de ringplaats gevonden is.

● S. Visser, Bern. Bumastraat 12, Leeuwarden en C. Heij, Adriaan van de Doeslaan 54, Rotterdam-13.

Conferentie beschermings-technieken stootvogels

Van 3 t/m 5 oktober '77 vond in Oxford ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum van de British Falconers' Club een bijeenkomst plaats 'A Conference on Bird of Prey Management Techniques', die georganiseerd werd door de overkoepelende valkerij-organisatie 'Association of Falconry and Conservation of Birds of Prey'.

Spreekers uit Canada, Finland, Frankrijk, Engeland, Duitsland, Zweden en de VS bespraken de meest uiteenlopende beschermings-technieken van heinde en ver. Had U ooit gedacht, dat in Finland kunstnesten moeten worden gemaakt voor Visarend en Stearend? Kunsthollen voor Prairievalken in Amerika? Ook de grootscheepse aanpak van het fokken van Slechtvalken aan de Cornell University in de VS en aan de Vet. Hochschule in Eerlijn werd besproken. Eén ding werd daaruit (en uit de schitterende films) wel heel erg duidelijk: dit fokken kost zoveel kennis van zaken, zoveel tijd, zoveel accommodatie en zo machtig veel geld dat een particulier hieraan beslist niet moet beginnen. Proceedings van deze conferentie zullen t.z.t. verkrijgbaar zijn bij dr. K. E. Kenward, Dep. of Zoology, South Parks Road, Oxford, Engeland. Men vrage wel nadrukkelijk naar deze conferentie, want de Proceedings van een dergelijke conferentie in 1975 zijn al uitgegeven.

Iedereen, die deze conferentie niet meemaakte, heeft veel gemist: de bescherming van de stootvogels wordt met kennis van zaken aangepakt!

Ei van Visarend gestolen

Uit het Natuurhistorisch Museum te Torquay, Engeland is een ei van Visarend gestolen. Het ei was bijna honderd jaar oud en werd niet voor het publiek tentoongesteld. Dit ei kan op de zwarte markt wel £ 1000 opleveren! (Guard 18.10.77).